

Històries de vida | Salut Tortosa

Vides de pel·lícula a la Llar Santa Creu

Una mirada a la història personal d'alguns dels residents de l'històric equipament de l'Hospital de Jesús

Fa unes setmanes, l'Hospital de la Santa Creu de Jesús va viure un cert rebombori per la presència d'actors de primera línia amb motiu del rodatge d'una pel·lícula que explica una història fictícia però que podria ser ben bé la de qualsevol pacient del centre.

En cada habitació de l'hospital hi ha una història que mereix ser explicada. Relats que són únics perquè no n'hi cap d'igual. Malauradament, la majoria d'estes històries de vida acaben sent una pàgina en blanc que mai no s'escriurà, el guió d'una pel·lícula que ningú no filmarà. Avui, en un ambient del tot nadalenc, visitem la Llar Santa Creu, un equipament històric de l'Hospital de la Santa Creu de Jesús, les parets del qual custodien moltes d'estes històries de vida.

UNA MIRADA CENTENÀRIA

Com es troba? **"Asseguda, no ho veus"**, respon sense ni mirar. **"Avui no té el dia"**, justifica la seua nebot. Cinta Aguiló porta un any i mig vivint a la Llar Santa Creu i este serà el seu segon Nadal al centre. Els seus ulls s'amaguen rere unes ulleres que recorden les d'un mestre d'escola a la postguerra. Però de veure, s'hi veu. I sentir, també, encara que hagem d'aixecar una mica la veu. Als

seus 103 anys ha vist i sentit de tot. Segurament per això es mira de reüll al periodista, amb certa desconfiança. Com ho ha fet per arribar en esta edat? **"No en tinc ni idea"**. La nebotada ens dona un cop de mà i explica que la mort del pare, quan ella només tenia tres anys, va provocar un daltabaix familiar i que durant tota la seua vida només ha conegut el treball. **"Feia faenes a cases bones de Tortosa"**, diu, i anomena un parell de cognoms il·lustres de la ciutat. Va conèixer la guerra d'adolescent, va créixer durant la postguerra i ha envellit en democràcia. Sense esperar-ho -diu que també sense voler-ho-, va saltar els cent anys. I va arribar la pandèmia. **"Allò va ser pitjor que la guerra civil"**. No entenia per què no podia sortir de casa ni veure la família. Aquella angoixa pel confinament la va desesperar i li va fer caure el cabell. Fins que li va tornar a créixer, no va voler sortir al carrer. Ha passat tres vegades la Covid i, ajudada de la cadira de rodes, camina decidida cap als 104 anys.

SÓN RESIDENTS, NO PACIENTS

Cinta Aguiló és una de les 105 residents de la Llar Santa Creu de Jesús, una residència amb molta història i que és referent al territori. Ubicat a

Els quatre protagonistes d'aquesta crònica, junt amb el director de l'Àrea Social de l'Hospital de la Santa Creu, Jaume Vidal, i la treballadora social, Anna Altadill.

l'Hospital de la Santa Creu, el centre ofereix serveis de residència assistida 24 hores per a persones grans dependents, i centre de dia per a gent gran que requereix supervisió i assistència. El director de l'àrea Social del centre, Jaume Vidal, insisteix en el terme "residents". **"Tots tenen les seues coses, però no són pacients. La Llar Santa Creu és ara casa seua i tot l'equip treballem perquè s'hi troben bé i estiguen controlats"**.

BUSCANT LA MARE

Però si parlem d'històries de pel·lícula, amb un argument farcit de girs de guió, viatges a l'estranger, espe-

rança, amor, il·lusió i frustracions, la de Maria Gauxachs té tots els ingredients. Té 92 anys i, malgrat la seua sordera, ens precisa de bon començament que el seu nom de veritat és Mercedes. Maria li va posar la família tortosina que la va adoptar als tres mesos. Va créixer amb els seus pares adoptius i un germà, que va marxar a viure a Suïssa. Amb 34 anys, el va seguir i es va instal·lar a Ginebra, on va viure 13 anys, fins que va tornar a Tortosa a cuidar dels pares. Va descobrir de gran que la seua família no era la biològica. I això la va trasbalsar. Una obsessió que l'ha portat, durant la resta de la

seua vida, a intentar trobar els seus pares biològics. Ha recorregut molts quilòmetres i ha trucat infinitat de portes. Fins i tot va anar al programa de Paco Lobatón, *Quién sabe dónde*. Maria, o Mercedes, diu emocionada que el que més sent en esta vida és no haver conegut la mare.

EL MUR DEL RIU, PEDRA A PEDRA

La memòria a llarg termini no li falla i recorda perfectament com va participar en l'obra de construcció dels murs de contenció del riu Ebre i en les del Parador de Tortosa. Este serà el primer Nadal d'Agustí Valldepérez (88 anys) a la Llar de la Santa Creu. Ve d'una altra residència i diu que aquí s'hi està bé. Dins de la seua rutina diària no hi falten les notícies. Està assabentat del que passa al món, de les guerres d'ara i de la que va viure amb només 3 anys. Els bombardejos de Tortosa el 1938 el van obligar a marxar, amb les dones de casa, a viure en una finca de la vall d'en Rubí. **"Teníem animals i horts. No vam patir gana"**.

MEMÒRIA D'UNA SUPERVIVENT

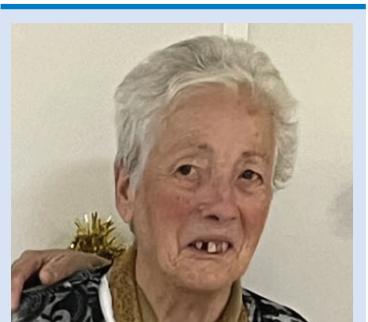
La conversa amb els residents, amb el suport de Jaume Vidal i de la treballadora social Anna Altadill, discorre de manera distesa després de compartir records i vivències. Amb mig somriure, s'ho mira la més jove del grup, Sílvia Bayerri. Té només 67 anys però va camí dels dos anys de resident. La seua dependència l'ha acompanyat tota la vida, des que va néixer. **"No arribarà al mes de vida, li van dir a ma mare. I aquí estic"**. Sílvia es mou amb cadira de rodes i desprén energia positiva. Diu que el Nadal el passarà a casa, amb la seua germana.

Arriba l'hora de dinar i Cinta, Maria, Agustí i Sílvia enfilen les seues cadires cap al menjador. Els ha costat de començar a parlar, però una vegada posats, no tenen aturador. Sense ser-ne conscients, són posseïdors d'un testimoni de vida únic.

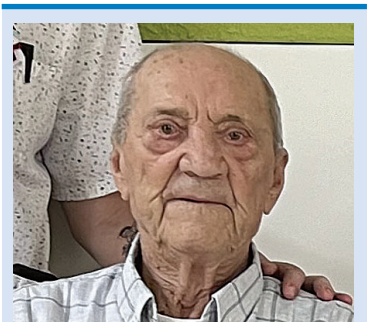
Cinta Aguiló, 103 anys

Va celebrar els 100 anys amb la pandèmia i va viure amb angoixa el confinament. "Allò va ser pitjor que la guerra civil".

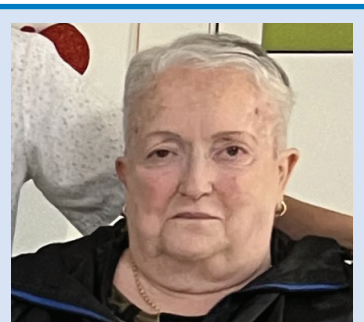
Maria Gauxachs, 93 anys

És usuària del centre de dia de la Llar Santa Creu. Passarà el Nadal amb altres residents, entre els records d'una família que no va arribar a conèixer.

Agustí Valldepérez, 88 anys

Li agrada mirar les notícies i les guerres d'avui li recorden la que va viure amb només 3 anys.

Sílvia Bayerri, 67 anys

Porta vora dos anys vivint a la Llar. "A la meua mare li van dir que no passaria del mes de vida. I aquí estic."

Un espai patrocinat per:

